Jordi Solé Tura, un professor en el món de la política

És un home de la nostra comarca. De Mollet. Lluitador inesgotable, és un dels «pares» de la nostra Constitució. El seu partit —el PSUC— l'ha escollit per intentar arribar a l'alcaldia de Barcelona. Es una entrevista de Joaquim Elcacho.

Jordi Solé Tura, un home de la nostra comarca, ha estat designat pel seu partit per encapçalar les llistes del PSUC a l'alcaldia de Barcelona. Jordi Solé Tura va viure a Mollet del Vallès fins als trenta anys, aquí havia fet de forner, havia anat fins els dotze anys a escola i havia jugat a futbol. L'any 60, les circunstancies polítiques l'obligaren a sortir a l'estrager durant quatre anys. De tornada s'instal·la definitivament a Barcelona.

Jordi Solé Tura ha estat diputat al Congrés durant les dues anteriors cors legislatives i un dels «pares» de la Constitució. Ara és un dels candidats a l'alcaldia de Barcelona amb més categoria política. El seu nomenament ha estat públic fa tant sols uns dies encara que en el fons Jordi Solé Tura enyora una dedicació complerta a la seva Catedra de Dret Polític de l'Universitat de Barcelona. Ell sempre ho ha dit...

«...sempre he estat més professor que no pas polític i el que estaria més d'acord en aquest moment és dedicar-me a la Universitat, però sóc conscient de que tinc unes responsabilitats públiques adquirides i que quan un té un paper públic, no és absolutament lliure de les seves decisions en el sentit de fer sempre el que li vingui en gana. Perquè quan fas una opció en un sentit, saps que no la fas sol, que tens gent que està més o menys pendent de tú. En conseqüència, les decisions les prenc en funció d'una visió dels interessos col·lectius i del que crec que són els meus deures cívics ja que formo part d'un partit».

Jordi Solé Tura arriba a la candidatura per l'alcaldia de Barcelona després d'una llarga i important carrera política, després d'haver estat membre del Congrés de Diputats durant les dues darreres legislatures i ésser un dels «pares» de la Constitució. Jordi Solé Tura és el catedràtic de Ciències Polítiques de la Facultat de Dret de Barcelona, tota una trajectòria política que va començar, però a un forn de pa de Mollet del Vallès.

—«...vaig viure a Mollet, practicament fins els 30 anys, els primers records van lligats a la meva vida familiar, al forn de la meva família, que li deien el forn de «cala Vicenta», al carrer Berenguer III. Records més tard, d'escola, els pàrvuls al col·legi de Can Bercala. També vaig ensopegar una època de l'escola pública de la República que es feia a l'escola Lluís Duran i que en deien la cervesseria, a on es feia escola catalana».

Com a tota la seva generació, la guerra civil va marcar la vida i els records d'en Jordi Solé Tura...

«Recordo haver realitzat un article els anys 50 en el que vaticinava el gran creixement de Mollet»

«...recordo perfectament el dia que va esclatar la guerra civil, els camions de milicians que passaven, la primera explicació que em va donar la meva mare. Després recordo tot el transcurs de la guerra, els moments difícils a Mollet, els bombardeigs, la gent que s'apilava a casa meva els dos darrers dies que van bombardejar. La sort que vam tenir perquè faltaven pocs dies per acabar la guerra, la mestressa de l'escola ens va donar festa una tarda i aquella mateixa tarda va caure una bomba a l'escola. L'entrada dels franquistes encapçalats pels italians que van entrar pel meu carrer, després tota la instal·lació dels franquistes aquí a Mollet són records absolutament vius i que hem van marcar molt».

De tota manera no tot havien d'ésser records tràgics, com a jove, Jordi Solé Tura també va tenir experiències com esportista, justament a l'època dels internacionals, germans Gonzalvo, també fills de Mollet.

—«...jo vaig començar jugant de defensa, però no m'anava bé i jugava de mitg. Però jo no era un gran jugador, era podiem dir que bastant corren, no com el meu germà Joan que sí va ser un gran jugador hi podia haver estat una figura si no hagués estat per la lessió. Joan jugava amb els germans Gonzalvo, inclús algún d'ells havia treballat al forn de casa. Més que res la dedicació al futbol va ser deguda als moments de crisi, de postguerra, que tots viviem una situació dramàtica, de misèria, de moltes dificultats, de molta repressió moral. Una de les escapatòries era jugar a futbol».

Veient la seva carrera política i acadèmica, hom pensarà que Solé Tura va tenir moltes possibilitats econòmiques per dedicar-se als estudis, el que queda desmentit per a la realitat. Jordi Solé Tura va deixar d'anar a l'escola als dotze anys i fins els seus estudis universitaris va ser un estudiant autodidacte, que havia de compaginar el seu interès per aprendre amb la necessitat familiar de fer rotllar el negoci.

—«...des dels dotze anys fins que vaig tenir-ne vint, i també després a estones perdudes, vaig haver de treballar al forn de casa. En aquesta època no estudiava però la meva curiositat intel·lectual no va desaparèixer mai. Dintre les limitacions del moment llegia molt, vaig aprendre idiomes per la nit, però res seriós

FROY CENTRO DE ESTUDIOS PROFESIONALES

El pasado día 5 de Noviembre a las 11 horas en la Sala de Cultura Sant Francesc cedida gentilmente por nuestro EXMO. AYUNTAMIENTO DE GRANOLLERS, se celebró el acto de clausura y entrega de Diplomas a los alumnos del curso 81/82 de:

PUERICULTURA Y PEDIATRIA
TÈCNICO AUXILIAR SANITARIO
PELUQUERIA
ESTHETICIENNE

Con la colaboración de los Sres:

M.ª Angeles Ulied — Doctora Pediatra
Francisco García — Doctor en Medicina
Manoli Rosales — Diplomado en Peluquería
M.ª Antonia Puig — Diplomada en Esthetica
Elena Monso — Secretaria General
José Luis Carmona — Dirección y Coordinación

Felicitamos a todos ellos por su intervención y principalmente a nuestros alumnos y familiares por su asistencia.

Froy Centro de Estudios Profesionales a la vanguardia de la enseñanza Profesional en el Vallès, les recuerda que pone a su disposición un dilatado cuadro de Profesores especialistas para formarle profesionalmente en un tiempo record en cualquiera de los siguientes cursos:

Programador de Informática (Ambos sexos)
Ingreso Universidad Mayores de 25 años
Graduado Escolar (Un solo examen)
Inglés (Profesor Nativo)
Peluquería (Ambos sexos)
Estheticienne (Semi-Gratuito)
Puericultura y Pediatría (Prácticas en guarderias)
Técnico Auxiliar Sanitario (Prácticas en Hospital)
Cursos Teórico-Prácticos, materiales gratuítos

Para mayor información sin compromiso pasar por calle Dr. Torras y Bages, 1-2.º Granollers de Lunes a Viernes en horas de 10 a 12 y 4 a 8 donde será atendido por nuestro propio director Sr. Carmona.

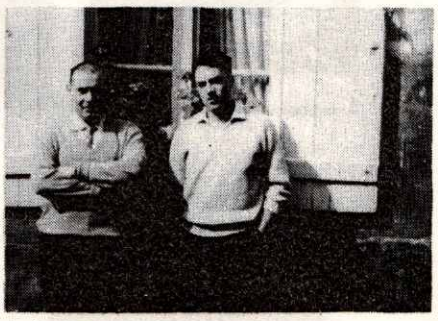
Si realmente desea realizarse Profesionalmente y labrarse un rentable futuro

¡No lo dude, visítenos!

«A la Universitat es corria el perill d'ésser condemnat per llegir Unamuno»

Futbolista: Jugava a la mitja, però també de porter

Amb Joan, a Paris

fins que hem vaig adonar de que no m'en recordava de dividir i llavors vaig decidir que havia de tornar a estudiar fos com fos. Definitivament als vint anys hem vaig decidir a fer batxillerat, per lliure i acumulant examens de diferents cursos».

—Exactament en quant temps va fer el batxiller?

—«En un any i mesos, recordo un fet una mica extraordinari, hem vaig examinar de tres cursos a l'hora i un mateix dia vaig fer 36 examens, dels quals en vaig aprovar 35. De les assignatures més difícils prenia classes nocturnes, per exemple a l'Acadèmia Viñas».

No li agradava el forn

—La situació familiar l'obligà a fer de forner, però li agradava aquesta feina?

—«No, ho he de dir amb tota claretat, tot i que el treball manual hem va interessar. El cert és que vaig ser un forner bastant dolent, sempre tenia el cap en altres coses i va arribar un moment que sen va fer molt difícil continuar. Volia altres coses i el primer moment que vaig tenir el vaig aprofitar per seguir un altre camí».

—Què recorda dels anys cinquanta a Mollet, quina era la visió del jove Solé Tura?

—«Era un Mollet a mig camí entre el seu origen agrari amb una estructura social agraria i també d'un Mollet industrial, encara que amb una indústria diferent a la d'ara. Bàsicament hi havien indústries textils, hi havia també la Pelleria. Els treballadors eren majoritàriament autòctons i en conseqüència era una classe obrera diferent a la d'ara. Era un Mollet més poble. Ara em sento orgullós d'haver participat a una publicació dels anys cinquanta, es feia a partir dels antics alumnes de l'academia Viñas i si mal no recordo es deia «Amistad». En aquesta revista vaig fer un article bastant premonitori del que després ha passat, jo deia que Mollet era un poble que es trobava en una cruïlla i que estava destinat a un gran creixement i que per tant feia falta seguir una política de retrobament de les nostres arrels i de fitxar exactament que és Mollet».

—Tota una profecia sobre Mollet, però també coneixieu quin havia d'ésser el vostre futur personal? Com es desperta la seva identitat?

—«Durant els anys del franquisme, quan era forner, ja tenia una consciència antifranquista, per raons si es vol molt inmediates. D'una banda la meva família era clarament republicana, però no sol això, l'ambient que es vivia en aquells moments, les injustícies que es cometien, les dificultats socials i econòmiques del moment. D'aquí va sortir una consciència contra el franquisme molt neta, molt dura, molt agressiva fins i tot, el que passa és que no es traduia a una opció política clara. En aquell moment nosaltres erem catalanistes en sentit genèric, i dic nosaltres perquè hi havia tot un grup de joves amb les mateixes inquietuts. Quan vaig arribar a la Universitat vaig trobar noves influències i noves inquietuts, vaig veure que calia alguna cosa més que uns límits exclussivament catalanistes, calia alguna cosa més. A la Universitat vaig començar a interesar-me per altres coses, concretament pel marxisme com a concepció ideològica, tot i que en aquells moments tenia molts pocs punts de referència, poca bibliografia...»

—I de ben segur poques possibilitats dintre la Universitat franquista...

—«...és clar, recordo fins i tot que en algun moment als anys cinquanta hem deien que hem condemnarien pel fet de portar un llibre d'Unamuno. Va ser els anys 56-57 quan vaig fer el salt. Va ser decissiu el fet d'haver estat a l'estranger, a Alemanya, a Anglaterra treballant a granjes i en fàbriques fent treballs per universitaris. Quan van esclatar els conflictes universitaris joi hem vaig trobar en mig i vaig fer una opció política, l'any 56 vaig ingressar al PSUC. Amb motiu d'aquests conflictes hem van sancionar amb un any d'expulsió i així va començar el meu compromís polític».

Paral·lelament, Jordi Solé Tura feia de mestre de batxillerat a Mollet del Vallès, un dels seus companys d'aquells temps va ser l'Àngel Cuní que avui és portaveu de CiU a l'Ajuntament. Altres companys de Jordi Solé Tura van ser per exemple Salvador Camp i Antoni García Flores tots amb influència d'en Fontanet de Sant Fost.

«...dels meus amics qui es va incorporar també decididament a l'acció política va ser Antoni Garcia Flores que ingressà també al PSUC, treballava a Aismalibar i va ser detingut al cap de poc temps».

—Per què, Jordi Solé Tura ingressà al PSUC i no en un altre partit?

—«Vaig arribar a la convicció i solament intuitiva, que en aquell moment l'únic sector que lluitava a fons contra el franquisme era la gent del PSUC. No va ser per convenciment marxista, ni per tradició comunista perquè els meus coneixements eran en aquells moments limitats, però em vaig sentir identificat amb aquest sentit de lluita».

Els anys de la repressió

—Potser per demostrar el fet d'una lluita real davant el franquisme, Jordi Solé Tura com molts dels seus companys va patir la duressa de la repressió. Quines són les dades més significatives que recorda?

—«Vaig haver de marxar de Mollet aproximadament l'any 60, feia un any i mig que m'havia incorporat a la Universitat com a professor, dirigia l'organització clandestina del PSUC a Barcelona d'intelectuals i propaganda. Es va produir la detenció d'un grup de companys de l'aparell de propaganda, jo vaig ser un dels que hem vaig escapar. Em vaig veu-

GESTORIA SALA TORRAS

TITULAR PEDRO SALA SEGALES

SYSTEMS SALA TORRAS S.A.

GRADUADO SOCIAL J. MESTRES

GESTORIA
CENTRO CONTABLE
ASESORIA FISCAL
ASESORIA LABORAL
ADMINISTRACION EMPRESAS
SEGUROS

Rambla de Catalunya, 127, 1.º
Teléfono 217 31 50 (5 líneas)
BARCELONA-8

Santa Tecla, 2
Teléfono 867 05 12
SANT CELONI

Carrer Joan Prim, 24
Teléfono 870 21 66
GRANOLLERS

«Vaig ingressar en el PSUC perquè era l'únic partit que lluitava a fons contra el franquisme...»

«La redacció de la Constitució ha estat una de les grans experiències de la meva vida»

re obligat l'any 60, a sortir creient que tornaria aviat, però la situació em va fer quedar-me a l'estranger fins l'any 64. Els dos primers anys vaig estar a Paris, recordo que va venir gent a veure'en des de Mollet. Dos anys més els vaig passar a un lloc bastant insòlit, concretrament a Bucarest, treballant a la Ràdio Pirenaica, després un any més a Paris i de tornada encara vaig viure uns mesos a Mollet i després ja definitivament a Barcelona. Vaig tornar a ingressar a la Universitat, poc després participava en el moviment dels professors no numeraris. També vaig participar amb el moviment que culminar amb el tancament al convent dels Caputxins de Sarrià, la funció del sindicat democràtic d'estudiants. D'aquí vaig ser detingut i expulsat dos anys de la facultat. Em vaig reincorporar l'any 68 un altre vegada a la Universitat. A començaments de l'any 69 es va declarà l'estat d'excepció, vaig ser detingut i vaig passarme sis mesos a la presó. Al sortir l'any 69 vaig tornar a la Universitat i des de llavors no hi han hagut més problemes d'aquest tipus».

Tranquilament, tot el contrari del que ha estat la seva vida política, Jordi Solé Tura va recollint tots els punts i dades de la seva història. Fins l'any 1977, una vida pública marcada per la clandestinitat, encara que aquell dijous Sant en que és legalitzá el PCE, no va ser més que una confirmació del que ja tothom sabia a Catalunya, Jorsi Solé Tura era un dels dirigents del PSUC. No va fer falta treure's perruques, tothom coneixia la seva militància i la seva trajectòria, poc després també es confirmà la seva importància dintre el PCE. Abans d'això, però havia estat a principis dels 70 al grup Bandera Roja (BR).

—Jordi Solé Tura, va existir algun motiu important per deixar el PSUC en aquella època?

—«Van haver-hi alguns temes conflictius els anys 60, va coincidir després amb el fet de la meva tornada al país, no hi havien grans diferències polítiques, simplement havia tingut algun petit frec i essencialment perquè volia reemprendre la meva dedicació professional».

Amb l'entrada massiva dels Banderes Rojes al PSUC, Solé Tura tornà a ocupar llocs destacats a la direcció fins que al Congrés del PCE a Roma, encara sota la clandestinitat, és acollit membre del Comité Central del PCE. Després la legalització és acollit Diputat i arribà a un dels fets més importants de la seva vida pública, és escollit membre de la Comissió redactora de la Constitució.

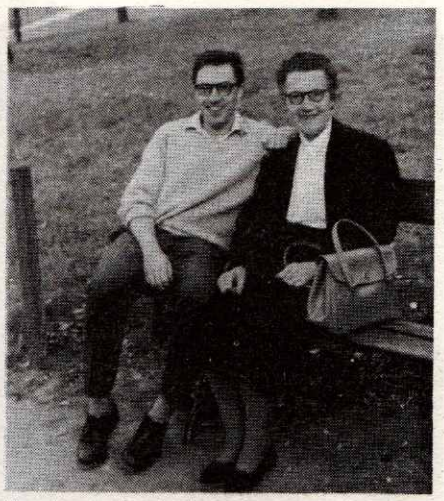
—«...Efectivament, la redacció de la Constitució ha estat una de les grans experiències de la meva vida. Primer perquè jo era professor de Dret Polític i dóna això una base política però no és el mateix donar classes sobre la Constitució que participar en la redacció de la Constitució. Davant d'una taula es reunien persones tant diferents com Fraga Iribarne que era ministre d'en Franco quan jo era a la presó, Pérez Llorca, fins ara ministre d'Afers exteriors, Gregorio Peces Barba, ara president del Congrés i altres, discutint una Constitució d'abast històric. Havíem de tenir en compte la nostre Història constitucional i sobretot tenir present el no repetir l'error principal i és que fins ara les constitucions a Espanya sempre han estat dels uns contra els altres, dels guanyadors contra els perdedors i es tractava d'evitar això. Jo vaig deixar ben clar que s'havia de fer una constitucio de tots, ens havíem d'esforçar perquè tots els que estavem per la democràcia ens poguessim sentir representants per aquesta constitució i això és el que vàrem fer.

Era difícil perquè partiem de principis diferents i teníem idees diferentes sobre temes tant importants com les llibertats, les autonomies, i per a mi encara més perquè era representant d'una minoria. Tot i amb això estic molt content dels resultats».

—El fet de no haver estat escollit com a Diputat a l'actual legislatura li permet tornar amb decisió plena a l'Universitat com a mínim fins les eleccions municipals, però de fet els resultats del 28-O van ser una gran derrota, potser no personal però si pel seu partit, pel PSUC.

—"Efectivament és una derrota política que ens obliga a reflexionar moltissim sobre la situació al pais, sobre el què ha passat, perqué un partit amb una trajectòria tant important com el PSUC ha sofert una baixada tant important. Jo crec que ha estat per raons generals pel desplaçament de vot cap a la persona de Felipe Gonzalez i en aquest sentit crec que recuperarem la força ben aviat".

—Poc després de les eleccions hom parlava de sustituir Lopez Raimundo per Jordi Solé Tura, perqué no s'ha fet el canvi?

Una dona estimada: La seva mare.

—"Un dels problemes que hi ha en aquest moment és l'infravaloració dels Diputats, en aquesta campanya per exemple ha estat molt presidencial. Aixó no és bo perquè el Parlament perd importáncia. El Parlament no és un lloc amb mercaderia intercanviable, sense motius reals. Cal asumir els resultats i Lopez Raimundo ho farà molt bé."

—Durant la darrera crisi del PCE, s'ha parlat de Jordi Solé Tura com un home dur inclús que s'ha enfrontat a Santiago Carrillo...

—"No soc un home dur, soc un home molt flexible i amb un gran sentit de la realitat. Santiago Carrillo ha tingut molts merits dins el Partit Comunista i la consolidació de la democràcia, sempre he valorat molt la seva gestió tot i que he estat crític quan he considerat que no ho feia bé. He estat crític directament amb ell quan així ho creia necessari. Darrerament crec que calia una renovació encara que no s'havia de fer una lluita Carrillo sí, Carrillo no. Sinó un procés de canvi encapçalat pel mateix Carrillo."

—Nicolas Sarotius, però podia haver estat una alternativa?

—"Efectivament Sartorius podia ser una alternativa i per a mi, hagués estat extraordinari Secretari General, però crec que Gerardo Iglesias també ho pot ser. El què passa és que en el moment de la dimissió de Carrillo ens trovabem davant una alternativa, deixar el Partit sense aquest càrrec fins a un congrés i nomenem una gestora el que suposaria un procés difícil. Un altre solució que vaig votar era escollir un nou secretari general deseguida i la majoria estava més per Gerardo Iglesias que no pas per Sartorius i llavors cal recolçar el que té la majopria".

Aquesta entrevista ha estat realitzada a partir de les declaracions de Jordi Solé Tura al programa "Gent de Mollet" de Ràdio Mollet que s'emití en directe dijous 2 de desembre.

TURRONES

La Perla de Jijona

Fabricación propia.
Venta mayor y detall.

Jijona, Alicante, Mazapán, Crema, Tortas.

Pl. Maluquer, 15
Tel. 870 50 42
Granollers